

POSTANOWIENIE

15 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

na posiedzeniu niejawnym 15 listopada 2024 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku W. F.

z udziałem E. Ł.

o podział majątku wspólnego,

na skutek skargi kasacyjnej W. F.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie

z 19 października 2023 r., II Ca 239/23,

1) odrzuca skargę kasacyjną,

2) oddala wniosek E. Ł. o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

[M. O.]

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 19 października 2023 r. Sąd Okręgowy w Krakowie w sprawie z wniosku W. F. przy uczestnictwie E. Ł., o podział majątku wspólnego, na skutek apelacji wnioskodawczynie od postanowienia Sądu Rejonowego w Wieliczce z 2 grudnia 2022 r., I Ns 368/17, oddalił apelację (pkt 1.) oraz stwierdził, że wnioskodawczynie i uczestniczka ponoszą koszty postępowania apelacyjnego związane ze swoim udziałem w sprawie (pkt 2.).

Wnioskodawczynie wniosła skargę kasacyjną od wskazanego wyżej postanowienia Sąd II instancji, obejmując zakresem zaskarżenia wskazane przez siebie rozstrzygnięcia zawarte w postanowieniu Sądu I instancji oraz wnosząc

o wydanie przez Sąd Najwyższy orzeczenia co do istoty sprawy, przy czym wnioskodawczyni nie wskazała precyzyjnie we wniosku skargi, jaką treść miałyby mieć orzeczenie wydane przez Sąd Najwyższy.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wnioskodawczyni podniosła, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne.

Uczestniczka złożyła odpowiedź na skargę, w której wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz, w każdym przypadku, o zasądzenie od wnioskodawczyni na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wniesiona przez wnioskodawczynię podlegała odrzuceniu.

Do wymogów konstrukcyjnych skargi kasacyjnej należy m.in. oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części (art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Wniesiona przez wnioskodawczynię skarga kasacyjna nie spełniała tych wymogów.

Pomimo wskazania w skardze, iż jest ona wniesiona od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie, a więc od postanowienia Sądu II instancji, zakresem zaskarżenia objęto punkt V, VIII, X i XI postanowienia Sądu I instancji.

Nie jest rolą Sądu Najwyższego dokonywanie swoistej wykładni zakresu zaskarżenia i poszukiwanie rzeczywistych intencji autora skargi co do zakresu, w jakim zamierzał on zaskarżyć dane orzeczenie. Prawdłowo skonstruowana skarga kasacyjna powinna bowiem obejmować w pełni jasne, jednoznaczne i zrozumiałe określenie elementów określonych w art. 398⁴ § 1 k.p.c. (postanowienie SN z 20 czerwca 2024 r., III CZ 344/23). Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana, aby nie stwarzała żadnych wątpliwości interpretacyjnych, a zakres zaskarżenia i jej wnioski nie mogą być określane przez Sąd Najwyższy na podstawie wykładni użytych przez skarżącego sformułowań. Znaczenie tych wymagań i bezwzględny

obowiązek precyzji w oznaczaniu zakresu zaskarżenia i wniosków skargi powoduje, że braki skargi w tym zakresie nie podlegają usunięciu w ramach procedury naprawczej stosowanej przy usuwaniu braków formalnych (postanowienie SN z 3 czerwca 2016 r., IV CSK 796/15).

Wskazanie przez wnioskodawczynię postanowienia Sądu II instancji jako orzeczenia zaskarżonego skargą kasacyjną przy jednoczesnym wskazaniu, że zakres zaskarżenia obejmuje określone rozstrzygnięcia zawarte w postanowieniu Sądu I instancji prowadzi do konkluzji, że skarga kasacyjna nie spełnia wymogu konstrukcyjnego określonego w art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c.

Wadliwie został również sformułowany wniosek skargi. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w punkcie 1. w części, ale nie wskazała w jakiej części. Ponadto, wnioskodawczyni nie określiła precyzyjnie, jaką treść miałyby mieć orzeczenie co do istoty sprawy wydane przez Sąd Najwyższy na skutek oczekiwanego przez skarżącą uwzględnienia apelacji wniesionej przez nią od postanowienia Sądu I instancji. Wniosek skargi nie został zatem sformułowany w sposób wymagany przez art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.

Ponadto w ramach wniosku skargi wnioskodawczyni wniosła m.in. o to, aby Sąd Najwyższy dokonał rozliczenia całokształtu spłat i dopłat z tytułu wzajemnych roszczeń dotyczących podziału majątku wspólnego po ustaleniu jego rzeczywistej wartości po przeprowadzeniu wszystkich istotnych dowodów w sprawie i dokonaniu ich właściwej oceny, biorąc pod uwagę zasady logiki i zasady doświadczenia życiowego. Sformułowanie tego rodzaju wniosku świadczy o całkowitym niezrozumieniu przez autora skargi istoty postępowania kasacyjnego. Sąd Najwyższy nie jest bowiem trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia (postanowienie SN z 10 lipca 2019 r., III CSK 30/19). Ponadto, podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.). W postępowaniu kasacyjnym nie jest również dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

Jednocześnie brak było podstaw do uwzględnienia wniosku uczestniczki o zasądzenie na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym. Wniosek ten, zgłoszony w odpowiedzi na skargę, został powiązany z wnioskiem o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie z wnioskiem o jej oddalenie. Takie rozstrzygnięcie w sprawie nie zapadło, zaś nie ma podstaw do przyznania kosztów postępowania kasacyjnego stronie, która w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosek o przyznanie tych kosztów łączy ze wskazanymi przez siebie - innymi - rozstrzygnięciami. Pełnomocnik uczestniczki nie wniósł o odrzucenie skargi kasacyjnej, a takie rozstrzygnięcie zapadło w niniejszej sprawie (postanowienia SN: z 11 stycznia 2002 r., III CKN 563/01; z 8 sierpnia 2012 r., II CSK 112/12; z 14 kwietnia 2023 r., I CSK 3486/22).

[M. O.

[a.ł.]]